

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Mgr.M. Š.**, bytem v P. 5, Š. k. 2/981, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie hlavního města Prahy – Obvodnímu ředitelství Praha IV**, se sídlem v Praze 4, U Plynárny 972/2, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného správního úřadu

t a k t o :

I. U r č u j e s e , že zásah Policie České republiky vůči žalobci, k němuž došlo dne 12.3.2013 v odpoledních hodinách v Praze 10, Vršovické ulici v blízkosti Vršovického nádraží, kdy byl žalobce donucován, aby předložil svůj občanský průkaz, b y l n e z á k o n n ý .

II. Žalovaná j e p o v i n n a do třiceti dnů od právní moci rozsudku zničit nebo zajistit zničení obrazových záznamů žalobce, pořízených dne 12.3.2013 při nezákonném zásahu uvedeném pod bodem I. tohoto rozsudku.

III. Žalovaný j e p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 2.000,- Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nezákonným zásahem Policie České republiky vůči žalobci, k němuž došlo dne 12.3.2013 v odpoledních hodinách v Praze 10, Vršovické ulici, v blízkosti Vršovického nádraží, kde byl žalobce pod pohrůžkou předvedení donucován, aby předložil svůj občanský průkaz, po

nepřiměřeně dlouhou dobu omezován tak, že nemohl pokračovat v cestě svým motorovým vozidlem a byly pořizovány obrazové záznamy žalobce.

Žalobce v podané žalobě namítl, že dne 12.3.2013 kolem 15.00 hodiny byl žalobce v osobním voze Toyota Landcruiser, které řídil pan T. H., zastaven hlídkou dvou policistů, přičemž hlídka policie parkovala svoje vozidlo na chodníku v místě, kde takové užívání chodníku není zákonem stanoveno. Policista, který vozidlo zastavil, učinil tak zdvižením ruky, aniž by použil zastavovací terč Z-8A, uvedený v příloze č.6 k vyhlášce č. 30/2001 Sb. Policista (služební číslo 318660) si se slovy „silniční kontrola“ od řidiče T. H. vyžádal jeho řidičský průkaz, zelenou kartu a osvědčení o registraci vozidla, zatímco žalobce vystoupil a zapsal si registrační značku vozidla Policie České republiky, parkujícího na chodníku. Zároveň si připravil videokameru pro případ, že by ze strany policistů došlo ke konfliktnímu jednání, což se vzápětí ukázalo jako velmi prozíravé. Na žalobce se obrátil policista č. 318660 a oslovil žalobce s tím, že má parkování na chodníku povoleno od nadřízeného. Policista obvinil žalobce, že si silniční kontrolu nahrává a že tedy chce vědět, kdo nahrává a proto vyžadoval občanský průkaz žalobce. Žalobce mu sdělil, že nic dosud nenahrává a i kdyby tak činil, není to zákonný důvod ke zjišťování totožnosti a proto občanský průkaz policistovi nepředloží. Policista trval na tom, že chce zjistit osobní údaje a chtěl, aby mu byly žalobcem nadiktovány k prověření skrze vysílačku. Žalobce odpověděl, že mu žádné své osobní údaje sdělovat nebude, občanský průkaz nepředloží, neboť nemá žádný zákonný důvod k takové výzvě. Žalobce opakovaně žádal policistu č. 318660, aby přivolal na místo svého nadřízeného, kterému žalobce chtěl oznámit jeho protiprávní chování, následně si od pana T. H. půjčil mobilní telefon a volal na telefonní číslo Generální inspekce bezpečnostních sborů, kde oznámil, že je terčem šikanózního chování policisty, který od něho neoprávněně vyžaduje občanský průkaz, vyhrožuje předvedením, přičemž policista č. 318660 zadržoval doklady, předané mu panem T. H., takže nebylo možno pokračovat v jízdě. Policista č. 318660 nadále žalobce vyzýval k předložení občanského průkazu, vyhrožoval předvedením, žalobce stále trval na tom, že bez zákonného důvodu mu občanský průkaz nepředloží a že policista jedná protiprávně, neboť skutečným jediným důvodem je, že si žalobce zapisoval číslo registrační značky policejního vozidla parkujícího na chodníku. Policista uvedl, že o tom sepíše úřední záznam, vrátil panu H. doklady a asi v 15:30 hodin odjeli s vozidlem parkujícím do té doby na chodníku. Tím, že odjeli, aniž by dokončili započaté úkony k neoprávněnému zjišťování totožnosti žalobce, dostatečně výmluvně dali najevo, že ve skutečnosti žádný zákonný důvod ke zjišťování totožnosti žalobce neexistoval a jednalo se pouze o výron policejní šikany, sprostoty a arogance jako reakci na to, že si žalobce dovolil zapsat číslo registrační značky vozidla Policie České republiky, které v rozporu se zákonem č. 361/2000 Sb. parkovalo na chodníku.

Žalobce v podané žalobě namítl, že kromě zneužití úřední pravomoci překročením oprávnění podle ustanovení § 63 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., které taxativně vymezuje důvody, kdy smí policista vyzvat osobu k prokázání totožnosti, zneužil policista č. 318660 svoji pravomoc i tím, že za situace, kdy žalobce odmítal na základě jeho nezákonné výzvy předložit svůj občanský průkaz, pořizoval obrazový záznam žalobce, aniž by k tomu měl dostatečný důvod. Podle stávající judikatury jednotlivec není povinen vykonat takovou uloženou povinnost, která je v rozporu s příkazem, plynoucím z článku 4 odst.4 Listiny základních práv a svobod, tedy výkon veřejné moci musí splňovat požadavky plynoucí z principu přiměřenosti, jinak jde o excesivní vybočení z mezí daných ústavním pořádkem. Podle názoru žalobce však nebylo pouze protiprávní jednání policisty č. 318660, jemuž nečinně přihlížel jeho kolega č. 315887, který nijak nezakročil, ale zcela bezprecedentní bylo i jednání příslušníků Místního oddělení Policie České republiky ve Vršovicích, jimž žalobce

telefonicky oznámil, že se vůči němu jiný policista dopouští protiprávního jednání, kteří - z důvodu falešné solidarity a korupce - rozhodli, že na oznámené protiprávní jednání policisty reagovat nebudou a nijak proti němu nezakročili, ačkoliv tak byli povinni učinit podle ustanovení § 10 zákona č. 273/2008 Sb. Žalobce má za to, že jednáním Policie České republiky ze dne 12.3.2013 bylo nezákonně zasaženo do žalobcových základních práv a svobod, neboť po zaznamenání si čísla policejního vozidla parkujícího na chodníku byl vystaven policejní šikaně. Byl neoprávněně a bez zákonného důvodu vyzýván policistou k předložení občanského průkazu či ke sdělení svých osobních údajů, bylo mu vyhrožováno předvedením a byl pořizován obrazový záznam osoby žalobce, přičemž žalobce má důvod se domnívat, že se tak dělo na soukromý mobilní telefon policisty. Zároveň byla po nepřiměřeně dlouhou dobu omezována osobní svoboda žalobce, který v důsledku zadržování dokladů pana T. H. policistou po dobu půl hodiny nemohl pokračovat v cestě. Vozidlo řízené T. H. přitom nebylo zastaveno proto, že by snad byl podezřelý ze spáchání přestupku, správního deliktu či trestného činu, takže samotná doba tohoto úkonu, prodloužená v důsledku protiprávního jednání policisty, byla nepřiměřeně dlouhá a v rozporu se zásadou přiměřenosti postupu.

Závěrem podané žaloby žalobce uvedl, že v této věci podal stížnost ke Krajskému ředitelství Policie hlavního města Prahy a rozhodl se bránit nezákonnému zásahu soudní cestou.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k obsahu žaloby vyplývá, že Skupina vnitřní kontroly Obvodního ředitelství policie Praha 4 prošetřila stížnost žalobce, která byla vyhodnocena jako částečně důvodná, a to zejména v souvislosti s přestupkem policistů na úseku dopravy, respektive jejich nesprávného parkování se služebním vozidlem, na které žalobce ve své stížnosti poukázal. V následném postupu a jednání policistů při silniční kontrole nebylo kontrolním orgánem shledáno pochybení. Na základě všech získaných důkazních materiálů tak nelze spatřovat zásah do práv pana žalobce jako nezákonný.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného repliku, zároveň předložil soudu úřední záznam, sepsaný se žalobcem na Policii České republiky dne 15.7.2013, o předání a pořízení kopií videozáznamů, písemné vysvětlení k těmto videozáznamům ze dne 16.7.2013 a písemnou stížnost pana T. H. ze dne 18.7.2013. Jednání ředitele Obvodního ředitelství policie Praha IV navozuje situaci a vzbuzuje dojem korupčního jednání, jehož zřejmým rysem je snaha ututlat protiprávní jednání policistů i za cenu potlačení a neprovedení dostupných důkazů předstírat, že postup policistů byl zákonný. Svědek incidentu T. H. nebyl Obvodním ředitelstvím policie Praha IV dodnes kontaktován, nebyl požádán o svědectví či o jinou formu vyjádření k tomu, jak incident probíhal zejména v počáteční fázi, kdy dosud nebyl zaznamenáván žalobcem a posléze i panem H. na videozáznam. Kopie pořízených videozáznamů se ode dne 15.7.2013 nacházejí v držení žalovaného a žalobou namítaný zásah i vyjádření žalovaného nedostály požadavkům na výkon státní moci tak, jak je formuloval Ústavní soud v nálezu sp.zn. IIÚS 2268/07 ze dne 29.2.2008, uveřejněného na webových stránkách <http://nalez.usoud.cz>.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 21.1.2014 žalobce shrnul podstatný obsah žalobních bodů a na podané žalobě – ve znění následné repliky - setrval, zástupce žalované odkázal v plném rozsahu na podanou písemnou vyjádření k žalobě ze dne 31.7.2013 a 20.1.2014 a navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

Městský soud v Praze přezkoumal předložený spisový materiál a dosavadní řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek podle ustanovení § 87 zákona č. 150/2002 Sb.

(soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), dospěl přitom k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Žalobce podstatou své žaloby učinil názor, že zjišťování jeho totožnosti za situace, kdy nebyl řidičem motorového vozidla, které bylo podrobeno silniční kontrole, nebylo odůvodněné, neboť zjišťování totožnosti občana, který hodlá pořizovat záznam nesprávně zaparkovaného vozidla Policie České republiky a průběh silniční kontroly není legitimním, ani přiměřeným zásahem.

V první řadě soud posuzoval otázku, zda uvedený úkon příslušníků Policie České republiky lze považovat za zásah, proti němuž se lze pro případ, že by šlo o zásah nezákonný, bránit u soudu žalobou podle ustanovení § 82 a následujících s.ř.s.

Zákon sám pojem „zásah“ výslovně nedefinuje, je však zřejmé, že zásahem je nutno rozumět úkon orgánu veřejné správy, který není rozhodnutím, přesto je schopen zasáhnout do sféry práv určité fyzické osoby.

V daném případě bylo třeba posoudit charakter úkonu, který učinil člen posádky služebního vozidla Policie České republiky, který prikázal žalobci v souvislosti se silniční kontrolou, prováděnou ve vztahu k jiné fyzické osobě než je žalobce, předložení občanského průkazu. Z časového hlediska lze vymezit dobu trvání zásahu okamžikem, kdy policista vyzval žalobce k výše uvedenému až do chvíle, kdy policisté na předložení občanského průkazu již netrvali.

Soud má za to, že tento úkon je faktickým úkonem, který je schopen přímo ovlivnit práva subjektu, vůči kterému je tento úkon učiněn, minimálně již proto, že mu je ukládáno, aby aktivně činil – předložil doklad prokazující jeho totožnost.

Soud se dále zabýval pasívní legitimací žalovaného (k aktivní legitimaci žalobce nebyly vzneseny žádné pochybnosti, proto se jí soud, který má za to, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby, blíže nezabýval).

Podle ustanovení § 83 soudního řádu správního žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.

V daném případě jde sice o úkon příslušníka ozbrojeného sboru, není však důvod považovat za žalovaného nadřízený orgán. Policie České republiky je samostatným útvarům a v dané věci měla postavení správního úřadu, neboť prováděla silniční kontrolu, v jejímž rámci může například ukládat pokuty, tedy rozhoduje jako správní úřad. Není proto za žalovaného nutno považovat Ministerstvo vnitra, jak tvrdil žalovaný.

Soud se ztotožnil s právním názorem žalobce o tom, že nepřipustnost žaloby nelze v daném případě dovozovat ze skutečnosti, že žalobce vedle žaloby podané ve správním soudnictví na ochranu před nezákonným zásahem uplatnil u žalované rovněž nárok na přiměřené zadostiučinění podle ustanovení § 31a zákona č. 82/1998 Sb. Jedná se o dva zcela odlišné a na sobě navzájem nezávislé právní instituty a ze žádného právního ustanovení nevyplývá jejich vzájemný vztah subsidiarity, jak dovozuje žalovaná. Uplatnění nároku na

přiměřené zadostiučinění je na rozdíl od žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního úřadu prostředkem kompenzačním, kdy za vzniklou nemajetkovou újmu lze poskytnout přiměřené zadostiučinění buď v penězích, nebo v podobě konstatování porušení práva anebo v jiné formě – například omluva (z nálezu Ústavního soudu ze dne 1.6.2010, č.j. I.ÚS 904/08, dostupného na <http://nalus.cz>).

Jak již bylo uvedeno, žalobce tvrdí nezákonný zásah spočívající v tom, že byl vyzván k prokázání totožnosti, respektive k předložení občanského průkazu.

Podle ustanovení § 63 zákona č. 273/2008 Sb. se prokázáním totožnosti rozumí prokázání jména, popřípadě jmen, příjmení, data narození a v případě potřeby také adresy místa trvalého pobytu, adresy místa pobytu nebo adresy bydliště v zahraničí, rodného čísla a státní příslušnosti. Rozsah a způsob zjišťování osobních údajů musí být přiměřené účelu zjišťování totožnosti.

Policista je oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti osobu

- a) podezřelou ze spáchání trestného činu nebo správního deliktu,
- b) zdržující se v prostoru, o kterém lze důvodně předpokládat, že se v něm zdržují cizinci bez povolení opravňujícího k pobytu na území České republiky,
- c) bezdůvodně se zdržující v bezprostřední blízkosti policí chráněného prostoru nebo v místě, z něhož lze tento prostor účinně ohrozit,
- d) od níž je požadováno vysvětlení,
- e) odpovídající popisu hledané nebo pohřešované osoby,
- f) vstupující do policí chráněného objektu nebo prostoru anebo do místa, kam je policistou zakázán vstup, nebo z tohoto objektu, prostoru anebo místa vycházející,
- g) která má na místě veřejně přístupném zbraň a je důvodné podezření, že zbraně může být užito k násilí nebo pohrůžce násilím,
- h) zdržující se v blízkosti místa, kde došlo ke spáchání trestného činu nebo správního deliktu, k požáru anebo jiné mimořádné události,
- i) která má být předvedena na žádost příslušného orgánu podle jiného právního předpisu⁶⁾,
- j) která je oznamovatelem podezření ze spáchání trestného činu nebo správního deliktu,
- k) na žádost jiné osoby, která má na zjištění totožnosti právní zájem, jakož i osobu, která o prokázání totožnosti policistu žádá, a zjištěné osobní údaje předat osobě, která o prokázání totožnosti požádala, nebo
- l) při plnění jiného úkolu, je-li to nezbytné k ochraně bezpečnosti osob a majetku, veřejného pořádku nebo pro předcházení trestné činnosti.

Z výše uvedeného ustanovení vyplývá, že policista je oprávněn vyzvat k prokázání totožnosti určitou osobu z důvodů, které jsou v zákoně uvedeny. Obecně tedy nelze o oprávnění policisty zjišťovat totožnost určité osoby pochybovat, může se tak stát jen v případech, na které zákon pamatuje.

V daném případě žalovaný tvrdil, že důvodem pro výzvu k prokázání totožnosti byl důvod uvedený v ustanovení § 63 odstavec 1 písm.e/ zákona o policii. Je zřejmé, že odkaz na tento zákonný důvod uvádí i sám žalobce v podané žalobě, ovšem s tím, že tento důvod mu byl sdělen až dodatečně, když v počátku tohoto požadavku mu byl sdělen důvod jiný, zákonem neuvedený

Soud zde vycházel z toho, že má-li být úkon v rámci výkonu veřejné moci legální, legitimní a přiměřený, musí především být založen na zákonném zmocnění, dále musí

směřovat k účelu, vymezenému zákonem, a konečně nemusí být intenzivnější, než je nezbytně nutné. V tomto testu přiměřenosti podle názoru soudu žalovaný zásah neobstál. Obecně sice není pochyb o jeho zákonném podkladu (viz ustanovení § 63 odst.2 zákona o Policii), ale nebylo prokázáno, že by tento zásah od samotného počátku směřoval k zajištění činností, taxativně uvedených v tomto právním ustanovení. Ze zjištěných skutečností nelze vyvodit, že by zjištění totožnosti žalobce bylo od počátku důvodem úkonu, který byl učiněn proto, aby mohlo být prokázáno, zda nejde o osobu hledanou nebo pohřešovanou v rámci pátrání. Tento důvod byl sdělen žalobci až poté, kdy se ohradil, sdělení bylo navíc zcela obecné (policie může pátrat po osobách a věcech), aniž by bylo zřejmé, že k prokázání totožnosti žalobce má být přistoupeno z důvodu konkrétní pochybnosti o tom, zda se nejedná o osobu pohřešovanou či hledanou ve smyslu ustanovení § 63 odstavec 2 zákona o Policii.

Obecné, ale zejména až následné, dodatečné zdůvodnění považuje městský soud za nedostatečné. Je přitom zřejmé, že ani poté, kdy mělo být zjištěno, že žalobce není – stručně řečeno - osobou hledanou, zasahující policista ve svém jednání směřujícím k vyžádání průkazu totožnosti žalobce neustal. Proto soud uzavřel, že se nabízí účelovost odůvodnění tohoto úkonu a skutečný důvod požadavku zasahujícího policisty vyvstal již tehdy, kdy žalobce učinil kroky směřující k zachycení nesprávně zaparkovaného vozidla Policie a jeho registrační značky, což nepochybně nesouvisí s prováděnou silniční kontrolou, v níž žalobce nebyl řidičem, ale pouze spolujezdcem kontrolovaného vozidla. Důvod, pro který byl žalobce v nyní posuzované věci vyzván k prokázání totožnosti předložením občanského průkazu, byl důvodem, který zákon o policii nezná. Zákonem předpokládaný důvod, spočívající v pátrání policie po hledaných a pohřešovaných osobách, byl žalobci sdělen až v průběhu zásahu poté, kdy již byl žalobce k předložení občanského průkazu vyzván. Jestliže policista požaduje průkaz totožnosti předložením občanského průkazu, pak by k dotazu kontrolované osoby měl sdělit již na počátku úkonu důvod natolik konkrétním způsobem, aby bylo možno dovodit existenci některého ze zákonných důvodů podle ustanovení § 63 odstavec 2 zákona o policii. Soud dospěl k závěru, že dodatečné sdělení důvodu, který by za jiných skutkových okolností byl důvodem zákonným, nepostačuje pro závěr o tom, že celý zásah žalované byl v souladu se zákonem.

Soud tedy dospěl k závěru, že zásah byl nezákonný, neboť nevyhověl podmínce účelnosti a přiměřenosti, které jsou nezbytné při hodnocení zákonnosti takového zásahu. Proto soud vyhověl žalobě a nezákonnost tohoto zásahu rozsudkem vyslovil

Žalobce nezákonnost spatřoval v tom, že byl policisty bezdůvodně zaznamenáván na zvukově obrazovém záznamu. K tomu je třeba uvést, že tento názor soud nesdílí. Obecně lze totiž uvést, že podle ustanovení § 62 odstavec 1 zákona o Policii policie může, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu. Zároveň je pořízení záznamu (třeba i na soukromém telefonním přístroji policisty) v souladu s článkem 3 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 199/2008, o používání technických dokumentačních prostředků.

Výše uvedené však podle názoru soudu platí pouze za situace, kdy je na záznamové zařízení zachycen průběh úkonu policisty, který není v rozporu se zákonem. Jestliže však městský soud dospěl k závěru o důvodnosti žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, nemohl soud učinit jinak, než vyhovět žalobnímu návrhu, týkajícím se uložení povinnosti žalované zničit či zajistit zničení zvukově-obrazového záznamu z předmětného zásahu, neboť přestože podle výše uvedených ustanovení byli zasahující policisté, provádějící silniční

kontrolu se sporným zásahem, oprávnění tento její průběh zaznamenat a následně uložit do evidence jako přílohu k úřednímu záznamu ze dne události, způsobuje následně soudem zjištěná nezákonnost zásahu, že požadavek žalobce, směřující ke zničení obrazových záznamů je legitimní a lze jej podle názoru soudu podřadit pod zákonnou úpravu navrácení v předešlý stav před zásahem (ustanovení § 87 odst.2 s.ř.s.). Tento závěr učinil soud také s přihlédnutím k tomu, že ze spisového materiálu vyplývá, že obrazový záznam úkonu se netýká prováděné silniční kontroly (začátek této kontroly ani není na záznamu zachycen), podstatou záznamu je zachycení jednání mezi policistou a žalobcem ohledně požadavku předložení průkazu totožnosti. Podstatou záznamu je tedy úkon, který byl soudem shledán nezákonným.

Pokud žalobce v podané žalobě a v petitu žaloby poukazoval na skutečnost, že mu nebylo zasahujícím policistou umožněno po nepřiměřenou dobu pokračovat v jízdě osobním automobilem, je nutno konstatovat, že ze spisu nevyplývá, že by žalobci bylo znemožňováno, aby z místa silniční kontroly, kde byl v postavení spolujezdce kontrolovaného řidiče, odešel. Ze spisu nevyplývá, že by žalobce byl zasahujícím policistou jakkoli omezován v pohybu a bylo mu znemožněno ze stojícího vozidla vystoupit a odejít.

Z důvodů faktické přehlednosti a vykonatelnosti výroku rozhodnutí soudu Městský soud v Praze vypustil z výroku, jímž konstatoval nezákonnost zásahu, některá slovní spojení a v odůvodnění tohoto rozsudku se s důvody tohoto postupu vypořádal. Vycházel přitom z toho, že žalobce nezákonný zásah spatřoval primárně ve výzvě k prokázání totožnosti předložením občanského průkazu a další skutkové okolnosti konstatoval pro objasnění situace na místě samém.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 s.ř.s., neboť žalobce měl ve věci úspěch a proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení, tvořených zaplaceným soudním poplatkem z podané žaloby v částce 2.000,- Kč.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28.ledna 2014

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu